

[Niels Frederiksen.]

jeg tager med Sindsro imod det Kampskrig, der lyder fra det ærede Medlem Hr. Pinstrup og Venstres Ordfører overfor den Brugsform, vi er Tilhængere af.

Overfor de Bemærkninger, der ogsaa af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal blev fremført angaaende Samarbejdet, Ægteskabskontrakten o. s. v., vil jeg kun henvisse til den højtærede Statsministers Svar, et Svar, som stemmer med min Opfattelse af det Samarbejde, der foregaar mellem Partierne. Jeg for mit Vedkommende kan jo nok forstaa, at man ikke mindst fra Partiet Venstre gør sig saa store Anstrengelser for at bilde Vælgerbefolkningen ind, at det radikale Venstres Vælgere har al Grund til at være bekymrede, fordi det er det lille Parti, der nu samarbejder med et større. Det er i hvert Fald min Opfattelse, at det vil vare længe, inden Partiet Venstres Vælgere faar halvt saa meget at sige i dansk Politik, som det radikale Venstres Vælgere har at sige i Øjeblikket, og derfor kan det nok være muligt, at man ser med en vis Bekymring paa, hvad dette fører til. (*Pinholt*: Dette være sagt i al Beskedenhed); ja, det har vi hørt før, men sig noget nyt.

Og saa vil jeg gerne have Lov til at gøre endnu en Bemærkning til Slut med Hensyn til Eventyret og Gulddukaterne. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der ogsaa var inde paa dette Eventyr for at karakterisere det, der foregaar politisk i Øjeblikket, at det maa vel være Vælgerne, der er Konen, ellers forstaaer jeg ikke Eventyret rigtigt, og hvis Vælgerne ikke deler den Skepsis, som han, der væddede, nærrede med Hensyn til det, der foregaar, vil jo alligevel til syvende og sidst Gulddukaterne komme til dem, der har Vælgernes Tiltro, og de kan da lade haant om de skeptiske Bemærkninger, som han, der indgaar Væddemaalet, fremsætter. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i sin Karakteristik har haft lige saa lidt Begreb om Konens Mening som han, der fremsatte de kritiske Bemærkninger i Æventyret.

Hans Hansen: Baade den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har i Dag i deres Taler i den Imødegaelse, de begge fremkom med særlig overfor det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, egentlig bevist, at Venstre og Socialdemokratiet har fælles Skader. Men medens Venstre har været i den omtalte rivende Tilbagegang, i Særdeleshed fra Aarhundredets Begyndelse, har den højtærede

Statsministers Parti, som det er blevet fremhævet, fortsat sin Fremgang. Venstre kan naturligvis i det lange Løb ikke vedblivende være uden Idé i sin Politik. Der findes jo ikke i Øjeblikket en ledende Idé i Venstrepartiets Politik, og jeg tror, at indtil Venstre har fundet et Holdpunkt, vil Partiet sikkert fortsætte sin Tilbagegang, som jo er bevist, og som — der er noget tragisk deri — ikke kan bortforklares. Thi naturligvis kan intet Parti i det lange Løb leve paa en Nejpolitik, som Venstre for Øjeblikket gør det.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen vil jeg gerne sige, at det ærede Medlem maa jo være beskæmmet, naar han ser den højtærede Statsminister — for at blive i Billedet fra i Gaar — mønstre det røde Øg, som det blev mønstret i Dag. Det er jo et gammelt Trick mellem Hestefolk, at naar en Hest skal mønstres, saa hører der Peber under Halen til, for at den rigtig kan præsenteres overfor Liebhave, der ønsker at se paa Dyret. Man kom uvilkaarligt til at tænke herpaa, naar den højtærede Statsminister fremviste sit Partis gode Gerninger. Og dér har det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen jo meget, meget at lære endnu.

Overfor mine Betragtninger fra i Gaar, som jeg naturligvis maa finde mig i bliver ignoreret — thi det er jo det nemmeste i Øjeblikket —, fremførte det ærede Medlem kun noget om, hvad en stor Teatermand havde sagt om Kunst og levende Hjerter, samt yderligere en Slags Umyndigheds- eller Uvidenhedsbevis for sin egen Evne og sin egen Opfattelse af Religionshistorien. Det, jeg udtalte, var, at den Politik, Socialdemokratiet og Venstre har ført indtil i Dag, har styrket Kapitalismen, den Kapitalisme, som Socialdemokratiet vil bekæmpe. Den har styrket Monopolbesidderne i vort Land og skabt flere Monopoler, og den har yderligere vist sig ude af Stand til at anvise andre Veje til Løsning af Beskæftigelsesproblemet i vort Land end Statskontrol; men jeg har paavist, at Statskontrol og Statsregulering saa vel som Tilskudspolitik nedsætter Beskæftigelsesgraden og derfor ikke blot er fjendsk imod Samfundet, men fjendsk imod den fattigste Del af Befolkningen. Om det er bevidst eller ubevidst fra Socialdemokratiets Side, berører jo ikke denne Kendsgerning.

Jeg ved saa ikke, hvad det ærede Medlem mener med sin Tale om de levende Hjerter; men det forekommer mig, at dette Spørgsmaal ikke saa meget er et Barmhertighedsspørgsmaal, men mere et Forstandsspørgsmaal; og er den Betragtning rigtig, at Socialdemokratiets Politik —